

Preek over Joh. 10:17-18
(31-1-2010)

Orde van dienst

Welkom en mededelingen
Zingen E.L. 250 (=Opw. 234)
Votum en groet
Zingen Ps. 145:1, 2
Leefregels: Col. 3:1-11
Zingen Ps. 37:2, 8
Gebed
(evt. Kinderlied: E.L. 433)
Schriftlezing Joh. 10:22-30
Zingen Ps. 125:1, 2
Tekstlezing Joh. 10:27-28
Verkondiging 'Als niets meer vaststaat'
Zingen E.L. 221 (=Opw. 411)
Dankgebed
Collecte
Zingen Gez. 445
Zegen
Amenlied Gez. 48:10

Broeders en zusters, Gemeente van Jezus Christus,

U kent dat vast wel - je ziet en hoort of leest dat regelmatig, van mensen (vooral in christelijke kring) die wat ouder geworden zijn, en dan terugkijken op hun 'jonge jaren', zeg twintig jaar geleden Misschien hoort dat bij het ouder worden - en doe ikzelf dat over een jaar of 15 of 20 óók wel. Wie zal het zeggen...

In elk geval: bijna altijd schamen mensen zich, als ze terugkijken. "Wat wist ik vroeger alles goed", "Wat was ik vroeger overtuigd van mijn gelijk".

En nu? Nu zijn ze voorzichtiger, geworden, bescheidener, milder. Nu wéten ze het allemaal niet meer zo zeker als vroeger. Nu zijn ze niet meer zo rotsvast overtuigd van hun eigen gelijk, zoals toen. Ze hebben afscheid genomen van de zekerheden van toen.

Nou is dat op zich niet zo bijzonder. Het is typisch voor de tijd waarin we leven.

Vroeger wisten we alles beter. Vroeger hadden we de antwoorden. Vroeger - dat was de 'moderne tijd'.

Maar die tijd is voorbij. De tijd is 'post-modern' geworden. We hebben afscheid genomen van de zekerheden. Absolute waarheden bestaan niet meer. Alleen dat wat waar is 'voor jou', waar jij wat aan hebt, waar jij je goed bij voelt - dat geldt nog als waarheid. Maar zoals gezegd: alleen 'voor jou' - en eventueel voor wie met jou hetzelfde gevoelens deelt.

Het gevolg van deze breuk met 'vroeger' is alleen wel: onzekerheid. Want niets staat meer vast.

Maar mensen hebben juist iets *nodig* wat 'vast staat', waar ze op terug kunnen vallen, waar ze zich aan vast kunnen klampen! Dat merk je steeds weer: mensen zoeken naar een *doel*, naar *zin* - want waar leef je anders voor?

En dan is het niet zo verbazingwekkend, dat juist in déze tijd mensen die niet kunnen vinden wat ze zoeken, in wanhoop een eind aan hun leven maken...

En dan klinken ineens die twee woorden: "Zéker niet!".

Wat krijgen we nou?! Zó'n stellige uitspraak - en dat in een tijd waarin alles relatief is?! Hoe zit dat?

Hoe haal je het in je hoofd om zó stellig te zijn?!

WIE haalt het in zijn hoofd om zó stellig te zijn?!

Jezus Christus.

Ik kan er niets anders van maken.

In een wereld waarin niets meer vaststaat, waarin geen absolute waarheden zijn, alleen wat waar is 'voor mij' - in *die* wereld zegt Jezus Christus: "Zéker niet!".

Wat is er dan zo zeker?

De toekomst. Geen mens kan in de toekomst kijken, maar Jezus Christus *garandeert* dat wie bij Hem hoort en hem volgt, *nooit* verloren gaat maar *van Hem* eeuwig leven krijgt.

Jezus heeft het over 'mijn schapen'. Wie zijn dat?

Dat zijn de mensen die Hem volgen. Zoals schapen hun herder volgen - blindelings. Zo had Jezus al over Zichzelf gesproken: als de *goede* Herder. Dat beeld werd niet begrepen, daarom komt Jezus er nog een keer op terug.

Wie zijn de schapen van Jezus? We letten op wat zij doen - en op wat Jezus als de Herder daar tegenover zet. En dan gaat het om *drie* dingen.

Om te beginnen: de verbondenheid met Jezus.

Jezus zegt: "Mijn schapen luisteren naar mijn stem" - ze horen de stem van de Herder, en *herkennen* die stem feilloos. Schapen wéten wie hun herder is en wie niet. Vraag ze niet hoe... als ze al zouden kunnen praten - ze wéten het.

Een paar hoofdstukken terug lezen we dat mensen massaal bij Jezus vandaan trekken; Joh. 6:60-66. Wat Jezus zei, dat klonk hen hard in de oren - ze pruimden het niet meer. De grote uitstroom begon.

Toen er nog maar twaalf overbleven, zei Jezus tegen hen: zouden jullie óók niet weggaan?

En dan is het Petrus die het antwoord geeft: "Waar moeten we heen? U hebt woorden van eeuwig leven". Hoe wisten ze dat? Petrus zegt het niet, Johannes heeft het niet opgeschreven - maar kennelijk *wisten* ze het. Ze hóórdten in de woorden van Jezus iets dat léven in zich had.

Maar laten we ook niet vergeten: ze hadden ook *letterlijk* hun leven te danken aan het woord van Jezus. Denk aan de storm op het meer: het schip klapte alle kanten op, discipelen in paniek want Jezus is er niet bij, Jezus die dan over het water naar de boot komt - een spook! -, en dan zegt: "Wees niet bang - Ik ben het".

Die woorden - dat betekende voor de discipelen het léven. Jezus had woorden van leven gesproken.

Zij leefden van het woord van Jezus. En wij? Wij leven weer van *hun* woord. Daar had Jezus om gebeden: "*voor hen die door hun woord in Mij geloven*" (Joh. 17:20). De woorden van Jezus' apostelen zijn voor *ons* 'woorden van eeuwig leven' - omdat zij de woorden van Jezus doorgegeven hebben.

Schape kennen en herkennen de stem van de herder. En Jezus zegt: "*Ik ken mijn schape*". Ik. Ik wèl. In tegenstelling tot die huurlingen.

Jezus kent zijn schape, zijn volgelingen. Hij weet hoe ze heten. Maar ook: Hij is op hen *betrokken*, ze gaan Hem aan het hart, ze *betekenen* wat voor Hem - want dat is in de Bijbel 'kennen'.

Laat dat eens op je inwerken... Jezus kent je. *Wie* je ook bent, *wat* je ook bent, *wat* je ook hebt uitgevreten. Jezus zegt: Ik ken jou - en ik wil jou erbij hebben, bij mijn kudde. *Wàt* je ook gedaan hebt.

Het tweede wat Jezus zegt over zijn schape, gaat om zo maar te zeggen over je dagelijkse omgang met God.

Jezus zegt: "Mijn schape *volgen* Mij". Schape volgen de herder - omdat ze instinctief wèten: de herder weet de weg, hij weet waar we naar toe moeten - en hij *brenkt* ons waar we zijn moeten.

Jezus volgen - zoals schape hun herder volgen. Dat betekent wèl twee dingen. Allereerst: "Wie Jezus wil volgen, moet Hem wèl *vóór* laten gaan". En dan ook: "Je kunt Jezus niet volgen als je *stilstaat*".

Jezus heeft de leiding - en die leiding moet je Hem dus niet ontzeggen. Maar vervolgens moet je wèl in beweging komen.

En daar zet Jezus tegenover: "Ik geef hun eeuwig leven".

De goede Herder kent zijn schape, Hij is op hen betrokken. Want Hij houdt van hen - en zorgt dus voor hen. Hij brengt ons, zijn schape, goed terecht: in het eeuwige leven. Dat is het leven van straks, maar ook het leven van *nu al*.

Want, zo horen we Jezus bidden (Joh. 17:3): "Het eeuwige leven, dat is dat zij u kennen, de enige ware God, en hem die u gezonden hebt, Jezus Christus".

Als je God kent, hebt leren kennen - en bedenk weer: 'kennen' is: in relatie leven met -, dus: als je een relatie hebt met God en daaruit leeft, dan ben je *nú al* het eeuwige leven begonnen!

Leven met God, leven aan Gods hand - dat is eeuwig leven, *eeuwigheidsleven*.

En het is *Jezus* die dat geeft! "*Ik geef hun eeuwig leven*".

Leven met God - dat kan maar op één manier, langs één weg. Jezus zei: "Niemand kan bij de Vader komen dan door Mij" (Joh. 14:6).

En dan het derde wat Jezus zegt over de schapen die Hem volgen. Dat is een garantie voor de toekomst. De enige garantie voor de toekomst die er is.
"Nooit zullen zij verloren gaan", verzekert Jezus. Zéker niet!

Toen ik op de basisschool zat, deden we elk jaar mee aan het schoolvoetbaltoernooi. Het bekendste liedje bij dat toernooi was dit: "... (de naam van de school) gaat nooit verloren, knoop het in je oren, van achteren en van voren".
Dat kunnen we ook hier zeggen: Wie Jezus kent, gaat *nooit* verloren - knoop dat in je oren!

En waarom is dat zo?

Want, zegt Jezus, "Niemand zal hen uit mijn hand roven" - en even later: "Niemand kan uit de hand van de Vader roven, en de Vader en ik zijn één".

Hier horen we de goede Herder die op wacht staat, die uitkijkt of er gevaar dreigt. En we horen wat voor *macht* die goede Herder heeft! Een macht en een kracht waar niets en niemand aan kan tippen.

Leest u wel goed wat er staat. Jezus heeft het over 'roven'. Roven uit Gods hand - dat wil zeggen: losmaken van God, weghalen bij God vandaan. Dat kan niemand doen. Uit de hand van de Vader en de Zoon kan niemand je roven.

Maar Jezus zegt *niet*: in de hand van de Vader zal het nooit *stormen*. Of: in de hand van de Vader zal je niets *overkomen*. Of: in de hand van de Vader kan je niets *gebeuren*.

Jezus zegt, wat later Paulus zal schrijven: *Niets* kan je scheiden van de liefde van God (Rom. 8:38-39). Zelfs de dood niet! De duivel kan je van het leven beroven - maar zelfs als je sterft, blijf je in Gods hand!

Nooit zul je verloren gaan, als je bij Jezus hoort en Jezus volgt. Je naam blijft klinken. Die verdwijnt niet in het stof van de geschiedenis, maar is opgetekend in het levensboek - het boek dat op een dag opengaat. En dan worden de namen die daarin staan, opgelezen - en dan klinkt ook jouw naam weer.

Het is zoals we zongen met Psalm 125: Je zult de tijd trotseren. Want je leven is met Christus verborgen in God.

Toen wij in Amersfoort woonden, hoorden we ds. Veeffkind vaak. Hij sprak bij begrafenissen vaak over dit woord uit Col. 3, en gebruikte daarbij het beeld van een document dat je op de computer opslaat: met een dubbelklik open je dat bestand weer heel snel.

Zó ben je opgeslagen in de computer die 'God' heet, en de computer die God heeft. Verborgen in God. En op de Grote Dag zul je als met een dubbelklik weer 'geopend' worden - en dan ben je er weer, en klinkt jouw naam weer.

Jezus *garandeert* dat wie bij Hem hoort en Hem volgt *nooit* verloren gaat maar *van Hem* eeuwig leven krijgt.

Maar wie in de wereld kan dit garanderen?!

Nou - Jezus Christus dus.

En wie nog meer? Niemand toch zeker?!

Nou... er zijn wel mensen geweest die zich 'als God' hebben gewaand, en ook uitspraken hebben gedaan alsof ze God waren. Maar stel dat... konden ze die uitspraken ook *waarmaken*? Wie kan zulke uitspraken waarmaken?

Nou - Jezus Christus dus. Hij die met een enkel woord iemand die gestorven was weer tot leven roept. Hij die doet wat God doet, die zegt wat God zegt.

Niemand die Jezus dàt nazegt en nadoet.

Misschien kent u het verhaal van die wetenschappers die een weddenschap met God sloten. Ik heb geen idee waar ik het gelezen of gehoord heb. Maar het ging ongeveer als volgt:

Een paar wetenschappers hadden besloten dat wij mensen best zonder God kunnen, omdat wij kunnen doen wat God kan. God kan niet iets wat wij niet kunnen. En dus kan God z'n biezen pakken. Dat kwamen ze aan God vertellen.

"Nou - dat is goed", zei God, "Laten we een weddenschap sluiten". Wat er precies werd afgesproken, weet ik niet meer. En wat precies de test was, weet ik ook niet meer. Maar het eind van het liedje was, dat de wetenschappers bij God weggingen, en een paar scheppen zand in hun emmer wilden doen om daarmee aan de slag te gaan - en dat God zei: "Ho - wacht even. Wel je *eigen* zand gebruiken"...

Niemand doet het Jezus na: doen wat God doet.

En dat geeft aanstoot. Toen al. In de oren van de Schriftgeleerden was het Godslastering, wat Jezus zei en deed. Daarom moest Hij dood.

Tegenwoordig zal het met die Godslastering als verwijt wel meevallen. Vandaag zit de jeuk ergens anders: waarom zou het *alleen Jezus* zijn?

Hoe is dat bij ons?

Jezus volgen... *Wáár* loop je achteraan in je leven? Wat is het dat je leven bepaalt en beheerst?

Loop je achter de hypes aan? De nieuwste elektronische snufjes, moet je die hebben? Maar als je ze hebt gekocht, zijn ze al niet nieuw meer, en is er alweer iets anders nieuws - heb je dan geen rust voordat je *ook dat* hebt?

Of ren je achter de nieuwste kerkelijke ontdekkingen aan? *Hier* hebben ze wat ontdekt - en alles en iedereen schuift *deze* kant op. Maar binnen de kortste keren is het nieuwe daar weer af, en wordt dáár weer iets anders ontdekt - en hop, we schuiven *die* kant op.

Of ren je achter je eigen hart aan? Je eigen verlangens? Je eigen normen en waarden - al dan niet op de Bijbel gebaseerd?

Jezus volgen... dat is: achter Jezus aanlopen, die zegt: "Maar *Ik* zeg u...".

Oef... dan wordt het warm... dan krijg ik het benauwd. Want dan moet ik vergeven... En dan moet *ik* het initiatief nemen om me te verzoenen met een broeder van wie ik weet dat hij iets tegen mij heeft... Dan moet ik bereid zijn om een 'tweede mijl' te gaan, méér te doen dan het gewone dat van mij gevraagd mag worden.

Oef... "Dat kan ik niet". En misschien wil ik het óók wel niet.

Inderdaad - dat klopt. Ik kan dat niet.

En juist dáárom, of misschien 'dan toch maar wel', moeten we die woorden maar in de mond nemen van dat 'kinderversje' (E.L. 443):

"Ik volg de Heer" - doen we dat? Laten we Hem voorgaan en komen we in beweging?

"Want Hij is goed" - gelóven we dat? Ook na 'Haïti'? Dat Hij *goed* is?

"Hij weet de weg, en hoe het moet" - zijn we daar van overtuigd?

"Hij houdt van mij" - zéker weten?

"Soms gaan we door gevaarlijk land; dan loopt Hij voor" - Hij vangt de klappen op!

"En in zijn hand houdt Hij de staf, en neemt ons mee". Hij brengt ons waar we wezen moeten - vertrouwen we daarop?

"Hij is als een muur rondom ons heen". Hij beschermt ons tegen gevaar.

"Hij laat ons *nooit* (daar hèb je dat woord weer!), nee, *nooit* alleen!"

Jezus volgen - dat is niet: van hot naar her rennen; niet: op je tenen lopen; niet: jezelf afmeten aan anderen en constateren dat je altijd te kort komt. Het is RUST: diep zuchten en alle lucht uit je lijf laten lopen en ontspannen. *Vrede* te midden van kabaal. *Houvast* als niets meer vast staat. Dat is léven. Eeuwigheidsleven. *Eeuwig* leven - nú al.

Amen.